

Den 6. juli 1987 afsagde det i henhold til ophavsretslovens § 54 og fotografilovens § 16 oprettede navn sålydende

KENDELSE.

Den 27. juni 1986 afsagde nævnet kendelse i en sag mellem på den ene side Copy-Dans forvaltningssektor "Kabel-TV" (Copy Dan) sammen med Foreningen af Radiofonier vedrørende kabeldistribution i Danmark (UBOD) (herefter benævnt rettighedshaverne) og på den anden side Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet sammen med Københavns Telefon Aktieselskab, Fyns kommunale Telefonselskab og Jydske Telefon-Aktieselskab (herefter benævnt teleselskaberne).

Copy-Dan er den af Ministeriet for Kulturelle Anliggender i medfør af ophavsretslovens § 22 a og fotografilovens § 11 a godkendte fællesorganisation. UBOD repræsenterer følgende radiofonier: Arbeitsgemeinschaft der öffentlichrechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland (ARD), Danmarks Radio, Norsk Rikskringkasting, Sveriges Radio og Zweites Deutsches Fernsehen. De to organisationer har indgået en samarbejdsaftale og optræder under sagen som een part.

De tre telefonselskaber optrådte som ejere af kabelanlæg, der forsyner private husholdninger med radio- og TV-programmer, samt - sammen med P & T - i deres egenskab af transportører af udenlandske radio- og fjernsynsprogrammer gennem det såkaldte hybridnet, der er under opbygning.

Efter den ændring af ophavsretsloven og fotografiloven, der - med baggrund i Bernerkonventionens art. 11 bis (2) - gennemførtes ved lovene nr. 274 og 275 af 6. juni 1985, havde rettighedshaverne og teleselskaberne ført forhandlinger om ordningen af den nu i ophavsretslovens § 22 a og § 54, stk. 2, samt fotografilovens § 11 a omhandlede vederlagsberegning m.v.. Enighed blev ikke opnået om størrelsen og den nærmere udformning af rettighedshavernes

vederlagskrav samt forskellige i forbindelse dermed stående forhold.

Disse spørgsmål blev derfor indbragt for nævnet, som i kendelsen af 27. juni 1986 traf følgende afgørelse:

Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab, Fyns kommunale Telefonselskab og Jydske Telefon-Aktieselskab skal som ejere af kabelanlæg indenfor hvert sit koncessionsområde til Copy-Dans forvaltningssektor "Kabel-TV" betale vederlag efter nedenstående takstskala for den i ophavsretslovens §§ 22 a og 54, stk. 2 samt fotografilovens § 11 a nævnte fordeling af radio- og fjernsynsudsendelser.

Der betales pr. husstand, som er tilsluttet vedkommende anlæg årligt:

For til og med 3 fjernsynskanaler (og samtlige lydradiokanaler)	ialt 45 kr.
for hver fjernsynskanal udover 3 til og med et samlet antal af 6	10 kr. pr. kanal
for hver fjernsynskanal udover 6 til og med et samlet antal af 12	5 kr. pr. kanal
for hver fjernsynskanal derudover	3 kr. pr. kanal

Alle beløb er exclusive moms.

Vederlaget skal kunne kræves fra den 1. juli 1985.

Fastsættelsen er gældende indtil udløbet af juni 1988.

Ved siden af de af telefonselskaberne drevne kabelanlæg modtager en stor del af landets befolkning TV-udsendelser gennem fællesantenneanlæg, ejede af antenneforeninger, af udlejningsejendomme eller - i nogle få tilfælde - af kommuner. Foreninger af denne art er typisk organiseret som sammenslutninger af beboere i etageejendomme eller parcelhusområder. Hvis ikke anlægget bliver tilsluttet hybridnettet, vil kun de kanaler, der kan modtages på antennen,

kunne distribueres i anlægget, og distribution af udenlandsk TV vil i så fald kun kunne ske i begrænset omfang. I Østdanmark vil det typisk dreje sig om 2 svenske programmer, i det sydlige Danmark 3 vesttyske og i det nordlige Jylland et norsk program. Visse steder i den sydlige del af øerne vil man kunne se østtyske programmer. Der er dog nu efter afsigelsen af kendelsen af 27. juni 1986 åbnet mulighed for, at antenneanlæggene midlertidigt kan få tilladelse til ved hjælp af særlige parabolantenner yderligere at modtage enkelte udenlandske programmer, der overføres via kommunikationssatellit. De pågældende foreninger m.v. var ikke parter i eller repræsenterede under nævnssagen i 1986, men rettighedshaverne og teleselskaberne havde søgt at tilrettelægge deres sagsførelse, således at nævnets afgørelse reelt ville kunne være retningsgivende for vederlaget også over for denne del af modtagersiden.

En række af de øvrige ejere af kabelanlæg har imidlertid afvist at følge kendelsen af 27. juni 1986, hvorfor rettighedshaverne har måttet rejse en ny sag.

Ejerne af kabelanlæg er ikke organiseret på en sådan måde, at rettighedshaverne kan indklage en organisation eller nogle enkelte organisationer, der repræsenterer samtlige ejere af kabelanlæg, og af praktiske grunde har rettighedshaverne heller ikke anset det for muligt at indklage samtlige ejere af kabelanlæg, hvoraf der er flere tusinde.

Rettighedshaverne har derfor valgt at indklage enkelte organisationer, hvoraf nogle ejer kabelanlæg og andre repræsenterer ejere af kabelanlæg. Disse organisationer skulle efter rettighedshavernes opfattelse efter deres størrelse og art være repræsentative for samtlige ejere af kabelanlæg.

Rettighedshaverne har herefter i denne sag efter deres endelige påstand indklaget følgende organisationer:

1. Fællesforeningen af Danske Antennelaug/Foreninger (FDA) som mandatar for Ejerforeningen Gadevang.
2. Kommunernes Landsforening som mandatar for Aalborg kommune.

3. Antenneforeningen for Odder a.m.b.a.

4. Sammenslutningen af Nordjyske Antenneforeninger (SANA)

For nævnet har rettighedshaverne nedlagt følgende påstand:

I. De indklagede skal som ejere af kabelanlæg betale vederlag for den i ophavsretslovens §§ 22 a og 54, stk. 2 samt fotografilovens § 11 a nævnte fordeling af radio- og fjernsynsudsendelser i overensstemmelse med kendelse af 27. juni 1986 fra Tvangslicensnævnet som følger: "Der betales pr. husstand, som er tilsluttet vedkommende anlæg, årligt:

For til og med 3 fjernsynskanaler
(og samtlige lydradiokanaler) ialt 45 kr.

For hver fjernsynskanal udover 3
til og med et samlet antal af 6 10 kr. pr. kanal

For hver fjernsynskanal udover 6 til
og med et samlet antal af 12 5 kr. pr. kanal

For hver fjernsynskanal derudover 3 kr. pr. kanal

Alle beløb er exclusive moms.

Vederlaget skal kunne kræves fra den 1. juli 1985.

Fastsættelsen er gældende indtil udløbet af juni 1988."

II. De indklagede skal som ejere af kabelanlæg opfylde følgende af rettighedshaverne udarbejdede

"Vilkår, der ikke angår betalingen af licens":

§ 1.

Rettens omfang:

Fællesantenneforeningen har alene ret til at fordele udsendelserne

til ikke-offentlige visninger i private husstande. I øvrige tilfælde må der indhentes særligt samtykke fra rettighedshaverne.

§ 2.

Fordelingen:

Fordelingen af udsendelserne skal foretages samtidig med udsendelsen, uændret og være af god teknisk kvalitet inden for de muligheder, som fællesantenneforeningens tekniske udstyr til enhver tid giver.

Hver radiofoniprogramkanal, der fordeles, skal have en fast fordelingskanal i kabelnettet, og hele programfladen skal distribueres uden redigering. Fællesantenneforeningen kan dog undtagelsesvist distribuere andre programmer på fordelingskanalen, forudsat at fordelingen af sådanne andre programmer foretages på et tidspunkt, hvor der ikke er udsendelser på den radiofoniprogramkanal, der har fået tildelt den pågældende fordelingskanal. I det omfang, den pågældende fordelingskanal anvendes til andre programmer, skal fællesantenneforeningen markere dette på en sådan måde, at disse programmer klart kan udskilles fra det radiofoniprogram, der har fået tildelt den pågældende fordelingskanal. I alle tilfælde skal markeringen foretages ved et ophold på mindst 2 minutter mellem radiofoniprogrammet og det andet program, der sendes, samt ved at fællesantenneforeningen før hvert program angiver, at det ikke er radiofoniens program. Hvis et sådant program har en varighed på mere end 1 time, skal det med mindst 1 times mellemrum bekendtgøres for seerne, at dette ikke er radiofoniens program.

§ 3.

Forbud mod indspilning:

Fællesantenneforeningen er ikke berettiget til at indspille eller på anden vis optage de udsendelser, der fordeles.

§ 4.

Erstatningskrav fra trediemand:

Fællesantenneforeningen skal holde rettighedshaverne skadesløs for krav fra personer, der bliver ærekrænkede eller på anden vis skadet ved kabelfordeling af programmer, der i den pågældende radiofonis hjemland er lovlige programmer.

§ 5.

Vederlag:

Afbrydelse i udsendelserne påvirker ikke betalingen, så længe denne afbrydelse ikke strækker sig over et sammenhængende tidsrum på mere end 30 dage.

§ 6.

Kontrol:

Fællesantenneforeningen skal give rettighedshaverne de oplysninger, som rettighedshaverne måtte kræve til brug for og kontrol af vederlagets beregning, samt til fordeling af vederlaget mellem de hertil berettigede. Rettighedshaverne kan kræve, at sådanne oplysninger attesteres af foreningens statsautoriserede eller registrerede revisorer eller af kommunens revisionsafdeling.

§ 7.

Adgang:

Rettighedshaverne er berettiget til at få adgang til fællesantenneforeningens regnskaber gennem en af rettighedshaverne udpeget statsautoriseret eller registreret revisor, ligesom rettighedshaverne er berettiget til gennem en af rettighedshaverne udpeget tekniker at få adgang til fællesantenneforeningens anlæg.

Misligholdelse:

I tilfælde af fællesantenneforeningens misligholdelse af vilkårene for fordelingen, herunder med hensyn til betaling af vederlag til rettighedshaverne, bortfalder retten til fordeling.

Subsidiært har rettighedshaverne påstået vilkårenes § 2, stk. 1, og § 7 affattet således:

§ 2, stk. 1. "Fordelingen af udsendelserne skal foretages samtidig med udsendelsen, uændret og skal være af en sådan teknisk kvalitet, at den opfylder danske forskrifter på dette område."

§ 7. "Rettighedshaverne er berettiget til at få adgang til fællesantenneforeningens regnskaber gennem en af rettighedshaverne udpeget statsautoriseret eller registreret revisor."

III. De indklagede tilpligtes at anerkende, at vederlaget forfalder til betaling hvert år den 1. april vedrørende hele det pågældende kalenderår, og at vederlaget opgøres efter tilsluttede husstande pr. 31. december i det foregående år.

For fællesantenneanlæg, der ikke rettidigt meddeler Copy-Dan oplysning om antallet af faktisk tilsluttede husstande og kanaler, opgøres vederlaget på grundlag af antallet af tilslutningsmuligheder og kanalkapaciteten for det pågældende anlæg.

De indklagede har nedlagt følgende påstand:

Ad I. Vederlagets størrelse m.v.:

- a. Frifindelse mod betaling af et af nævnet fastsat vederlag, der er mindre end fastsat i nævnets kendelse af 27. juni 1986, og som er fastsat under hensyn til de særlige forhold, som er gældende for kabelanlæg ejet af andre end teleselskaberne.

b. Principal:

Vederlaget kan kræves fra datoen for tvangslicensnævnets afgørelse.

Subsidiært:

Vederlaget kan kræves fra det tidspunkt, rettighedshaverne har gjort kravet gældende over for de respektive ejere af kabelanlæggene.

Mest subsidiært:

Kravet kan gøres gældende fra 1. september 1986.

- c. De indklagede tager bekræftende til genmæle over for påstanden om, at fastsættelsen er gældende indtil udløbet af juni 1988.

Ad II. De af rettighedshaverne udarbejdede vilkår ændres således:

ad § 1, 1. pkt. Ordene "i private husstande" udgår.

ad § 2, stk. 1. Ordene "og være af god teknisk kvalitet inden for de muligheder, som fællesantenneforeningens tekniske udstyr til enhver tid giver" udgår.

ad § 4. Bestemmelsen udgår.

ad § 6. Bestemmelsen affattes således:

"Rettighedshaverne skal hvert år tilstille ejerne af fællesantenneanlæggene en pr. 31. december i det forudgående år udfærdiget liste (positivliste) over de TV- og radioprogrammer, som er omfattet af vederlaget.

Fællesantenneforeningen skal give rettighedshaverne oplysning om antallet af tilsluttede kanaler, antallet af tilsluttede husstande med privatbeboelse og antallet af tilsluttede institutioner og lignende, der ikke indeholder privat beboelse. Oplysningerne skal attesteres af fællesantenneforeningens statsautoriserede/registrerede revisor eller af kommunernes revisionsafdeling."

ad § 7. Bestemmelsen udgår.

Varighed. Som ny bestemmelse tilføjes: "Nærværende vilkår er gældende indtil udløbet af juni 1988."

Ad. III. Vederlagets forfaldstid og beregning:

a. Forfaldstid:

Frifindelse, idet rettighedshaverne tilpligtes at anerkende, at de indklagede én gang for alle kan vælge mellem forfaldstidderne 1.1., 1.4., 1.7. og 1.10.

b. Vederlagets beregning:

De indklagede tager bekræftende til genmæle over for påstanden om, at vederlaget opgøres pr. 31. december i det forudgående år, men med den tilføjelse, at rettighedshaverne tilpligtes at anerkende:

at afgiften beregnes i overensstemmelse med P & Ts beregning af det årlige gebyr for brugstilladelse, således at afgiften kun betales pr. husstand, der indeholder privat beboelse,

at i det omfang de indklagede alene kan se Danmarks Radios programmer, friholdes de for afgift, indtil de fordeler mindst 1 yderligere program,

at lokale TV- og radioprogrammer friholdes for afgift,

at kodede kanaler friholdes for afgift.

Efter påstandenes udformning vedrører tvisten således følgende hovedspørgsmål:

I. Om de i kendelsen af 27. juni 1986 fastsatte takster m.v. bør overføres uændret på antenneforeningerne m.v., eller om der bør ske visse modifikationer.

II. I hvilket omfang de af rettighedshaverne udformede vilkår for fællesantenneanlæggene kan tages til følge.

III. Bestemmelse om forfaldstid og oplysningspligt.

Parternes begrundelse af påstandene er i det væsentlige følgende:

Rettighedshaverne gør gældende:

ad I og III. De i kendelsen af 27. juni 1986 fastsatte takster bør også være gældende i forhold til andre forpligtede end de af denne kendelse omfattede. Der er ikke sagligt grundlag for at fastsætte dem anderledes, og det må da også antages, at nævnet i kendelsen af 27. juni 1986 har udformet taksterne under hensyntagen til, at de også skulle kunne anvendes på andre forpligtede.

Takstfastsættelsen bør som i kendelsen af 27. juni 1986 alene vedrøre private husholdninger. Med hensyn til hoteller og institutioner m.v. rejser der sig særlige vederlagsproblemer, der bør forhandles særskilt med repræsentanter for disse brugere. Vederlagspligten må efter loven omfatte samtlige danske programmer, såvel Danmarks Radios som lokale TV- og radioprogrammer. Udenfor falder kun stationer, hvor alle programmer sendes i kodet form.

Betalingspligten må som i den tidligere kendelse gælde fra 1. juli 1985, fra hvilket tidspunkt en række antenneforeninger også frivilligt har aftalt at betale. At pligten kan indtræde fra dette tidspunkt er nu også antaget af Justitsministeriet i dettes skrivelse af 31. oktober 1986 til Ministeriet for Kulturelle Anliggender.

Forfaldstid og beregning bør være som af rettighedshaverne foreslået. Det er til at leve med for anlæggenes ejere, der kan indrette deres forhold derefter. Den krævede valgfrihed med hensyn til forfaldstid vil skabe store praktiske vanskeligheder og fordyre opkrævningen betydeligt.

ad II. Mellem rettighedshaverne og teleselskaberne blev der - bortset fra et enkelt punkt - opnået enighed om udkast til vilkår udarbejdet på grundlag af en modelkontrakt, der var et resultat af forhandlinger mellem den internationale forvaltningsorganisation for komponister og tekstforfattere (CISAC), den europæiske radiounion (EBU), filmindustriens internationale sammenslutninger og den europæiske organisation for kabeloperatører.

De nu foreslåede vilkår bygger på de aftaler, der var opnået enighed om med teleselskaberne og bør gennemføres i den foreslåede udformning. Man vil dog kunne affinde sig med den subsidiære formulering af § 2, stk. 1, selv om man foretrækker det principale forslag.

De indklagedes forslag om i § 2 helt at sløjfe krav om god teknisk kvalitet bør ikke følges.

§ 4 bør også bevares. Det er en ganske gængs bestemmelse i sådanne aftaler, og antenneforeningerne, der bestemmer, hvilke programmer man vil tage ned, er også de nærmeste til at bære risikoen for evt. retskrænkelser.

De indklagedes forslag til § 6 om krav til rettighedshaverne er ulovhjemlet, og klagerne kan ikke give afkald på muligheden for at kræve de i § 6 nævnte oplysninger, ligesom kontroladgangen efter § 7 er vigtig.

De indklagedes synspunkter er i hovedsagen følgende:

ad I. Kendelsen af 27. juni 1986 må nok anerkendes som udgangspunktet ved fastsættelsen af takster, men kendelsens satser bør her reduceres under hensyn til, at opkrævningen vil være særlig belastende for antenneforeningerne, der er baseret på frivillig, ulønnet og ufaglært arbejdskraft. Foreningerne vil nu blive påført betydelige administrationsomkostninger, og det bør tages i betragtning ved fastsættelsen af taksterne.

Taksterne bør først få virkning fra kendelsens afsigelse, da betalingspligtens indhold først da er fastslået. Hertil kommer, at rettighedshaverne i hvert fald i tiden før 1. september 1986 har

udvist en betydelig passivitet, der må afskære dem fra at gøre krav gældende fra før denne dato - som af de indklagede mest subsidiært påstået.

En pligt til som påstået at betale fra 1. juli 1985 vil virke meget urimelig, da de nuværende medlemmer så i vidt omfang må betale for fraflyttede.

ad II. Forslaget om i § 1 i vilkårene at slette ordene "private husstande" er begrundet i de indklagedes ønske om, at kendelsen også skal omfatte hoteller og institutioner m.v., der er medlemmer af fællesantenneforeninger.

§ 2, stk. 1, må forekomme overflødig, når P & T kontrollerer fællesantenneanlæggenes tekniske kvalitet, og § 4 bør udgå, da antenneforeningerne i modsætning til vedkommende radiofoni ikke har nogen mulighed for at vurdere, om der kan blive tale om ansvar.

I § 6 er rettighedshavernes interesser fuldt tilgodeset med de oplysninger, som de indklagede foreslår pligt til at meddele. Til gengæld bør antenneforeningerne have krav på fra rettighedshaverne at få nøje oplyst hvilke udsendelser i det forløbne år, der er afgiftsbelagt.

§ 7 må udgå som overflødig, da det må være tilstrækkeligt med den i § 6 omhandlede revisorerklæring. Kravet om adgang til teknisk kontrol er overflødigt, da de tekniske forhold kontrolleres af P & T.

Endelig bør vilkårenes gyldighed - ligesom taksternes - begrænses til udgangen af juni 1988.

ad III. På grund af antenneforeningernes forskelligartede struktur og vedtægter bør der være den foreslåede valgfrihed med hensyn til vederlagets forfaldstid.

De indklagedes forslag til afgiftens beregning skyldes, at kendelsen som nævnt også bør omfatte hoteller og institutioner m.v.

Rimelighed taler for, at i det omfang de indklagede alene kan se Danmarks Radios programmer fritages de for afgift, indtil de fordeler mindst 1 yderligere program. Endvidere bør lokale TV- og radioprogrammer friholdes for afgift på grund af deres ofte meget begrænsede sendetid. Endelig bør kodede kanaler også friholdes for afgift, da der for deres vedkommende er betalt ved anskaffelse af dekoder.

Til det således foreliggende skal nævnet udtale:

ad I. Fastsættelse af vederlagets størrelse m.v.

Udgangspunktet må som også af de indklagede erkendt være de af nævnet i kendelsen af 27. juni 1986 fastsatte takster m.v. Der var af denne sags parter som nævnt lagt op til, at kendelsen også skulle kunne anvendes på antenneforeninger m.v., og dette moment havde nævnet da også for øje ved fastsættelsen af taksterne i kendelsen af 27. juni 1986. Det af de indklagede fremhævede om problemerne med hensyn til opkrævning findes ikke at kunne medføre, at rettighedshaverne skal nøjes med et mindre vederlag, end der ellers måtte anses for rimeligt. Vederlaget fastsættes herefter som sket i kendelsen af 27. juni 1986.

Der findes ikke at være grundlag for at fratage rettighedshaverne deres adgang til at kræve vederlag fra tidspunktet for etableringen af den ændrede retstilstand ved ændringslovens ikrafttræden den 1. juli 1985. Det bemærkes herved, at nævnet ikke finder, at der af rettighedshaverne er udvist en passivitet, der kan begrunde valg af et senere tidspunkt.

ad II. Vilkårene findes at burde fastsættes som af rettighedshaverne principalt påstået, dog således at § 2, stk. 1, affattes i overensstemmelse med rettighedshavernes subsidiære påstand.

Med hensyn til de af de indklagede foreslåede ændringer i vilkårene bemærkes:

ad § 1, 1. pkt. Forslaget tages ikke til følge, da kendelsen på grund af de ved hoteller og institutioner m.v. foreliggende særlige vederlagsspørgsmål - ligesom kendelsen af 27. juni 1986 - alene bør omfatte private husstande.

ad § 2, stk. 1. Der findes ikke grundlag for yderligere ændringer end foran sket.

ad § 4. De indklagede findes nærmest til at bære risikoen for et evt. her i landet retsstridigt indhold af de af dem benyttede programmer, der er lovlige i hjemlandet.

ad § 6-8. Bestemmelserne findes ikke at gå ud over, hvad der er nødvendigt for at give rettighedshaverne tiltrækkelige kontrolmuligheder.

Der findes ikke hjemmel for at pålægge rettighedshaverne de forpligtelser, som de indklagede har foreslået optaget i § 6.

Endelig findes der ikke tilstrækkeligt grundlag for at begrænse også vilkårenes gyldighed til udgangen af juni 1988.

ad III. Afgørende praktiske hensyn findes at tale for at følge rettighedshavernes påstand. Det må så påhvile den enkelte antenneforening at bringe sine vedtægter i en sådan stand, at den kan efterleve de fastsatte bestemmelser.

Efter indholdet af ophavsretslovens bestemmelser findes der intet grundlag for som påstået af de indklagede at friholde delvis kodede kanaler, lokale TV- og radioprogrammer samt - i visse tilfælde Danmarks Radios programmer - for afgiftspligten.

Herefter

bestemmes:

I. De indklagede, Fællesforeningen af Danske Antennelaug/Foreninger (FDA) som mandater for Ejerforeningen Gadevang, Kommunernes Landsforening som mandater for Aalborg kommune, Antenneforeningen for Odder a.m.b.a. og Sammenslutningen af Nordjyske Antenneforeninger (SANA) skal som ejere af kabelanlæg betale vederlag for den i ophavsretslovens §§ 22 a og 54, stk. 2, samt fotografilovens § 11 a nævnte fordeling af radio- og fjernsynsudsendelser i overensstemmelse med kendelse af 27. juni 1986 fra Tvangslicensnævnet som følger: Der betales pr. husstand, som er tilsluttet vedkommende anlæg, årligt:

For til og med 3 fjernsynskanaler
(og samtlige lydradiokanaler) i alt 45 kr.

For hver fjernsynskanal udover 3
til og med et samlet antal af 6 10 kr. pr. kanal

For hver fjernsynskanal udover 6
til og med et samlet antal af 12 5 kr. pr. kanal

For hver fjernsynskanal derudover 3 kr. pr. kanal

Alle beløb er exclusive moms.

Vederlaget skal kunne kræves fra den 1. juli 1985.

Fastsættelsen er gældende indtil udløbet af juni 1988.

II. De indklagede skal som ejere af kabelanlæg opfylde de af rettighedshaverne udarbejdede foran gengivne "Vilkår, der ikke angår betalingen af licens", idet dog disse vilkårs § 2, stk. 1, affattes således:

"Fordelingen af udsendelserne skal foretages samtidig med udsendelsen, uændret og skal være af en sådan teknisk kvalitet, at den opfylder danske forskrifter på dette område."

III. De indklagede tilpligtes at anerkende, at vederlaget forfalder til betaling hvert år den 1. april vedrørende hele det pågældende kalenderår, og at vederlaget opgøres efter tilsluttede husstande pr. 31. december i det foregående år.

For fællesantenneanlæg, der ikke rettidigt meddeler Copy-Dan oplysning om antallet af faktisk tilsluttede husstande og kanaler, opgøres vederlaget på grundlag af antallet af tilslutningsmuligheder og kanalkapaciteten for det pågældende anlæg.

Poul Høeg

Jørgen Pedersen

W. Weincke